

М а р а. — Прѣзъ сълзи. Колко хубави нѣща ми разкри, Йовке! Ето ржката ми! Вземи я и ме води, на кждѣто ти виждашъ. Сега азъ разбирамъ, че съмъ била много слаба и много заслѣпена въ себе си.

Й о в к а. — Трогнато поема двѣтъ й ржи и я цѣлува. Така мила сестро! Сега азъ съ пълна вѣра мога да прѣдскажа великото бждаше на двама ни.

М а р а. — И за туй азъ те моля за прошка. Толкова горчевини ти създадохъ, защото не те разбирахъ.

Дълго мълчание.

Чуватъ се акорди на китара.

Й о в к а. — Вслушай се въ тия акорди! Ето и това е дѣло на едно 8 годишно дѣте. Това е твоя Владьо, който, кога играе — е дѣте, но кажи: това което слушаме, е ли дѣло на дѣгето или ламтежа на оня духъ, който отъ Боря е прѣхвъркналъ въ Владя?

М а р а. — Истина, той ме удивлява съ своя успѣхъ.

Й о в к а. — Това е таланта, който дири изходъ и който немирствува въ човѣшката душа. била тя дѣтска или възмжжала

М а р а. — Да —

Й о в к а. — Ти си нѣгова майка. Вмисли се, би ли понесла, ако се намѣреше една жена, като негова спжтница въ живота му, да посѣгне върху това, шо тѣй щедро е внела природата въ душата му, само за това, защото не разбира душата му?

М а р а. — Да, да — тѣй е! Колко грѣхове имамъ къмъ Боря!

Й о в к а. — Сега ти ще ме разберешъ, защо се не задомявамъ: — Азъ боготворя въ мъжа само мощния стрѣмежъ къмъ красотата; азъ уморихъ животното въ себе си и успѣхъ да извикамъ въ душата си онова, за което Толстой съ такава теплота пише. Азъ обичамъ тѣй, както сестрата обича брата и станахъ апостолка на това мое разбиране. И когато виждамъ, че днесъ азъ успѣхъ да извикамъ въ твоята душа онова, което би могло да се намѣри у всѣки човѣкъ — азъ се увѣрихъ,